

Listopad 2021

SOUTERRAIN

 V biblické poezii se často vyskytují akrostichy, zvláštní básně, v nichž počáteční písmena, slabiky nebo slova každého verše sledují pořadí písmen hebrejské abecedy. Básnické střevo mi nenarostlo, přesto troufale píšu nesourodý farářský akrostich ze slov, která jsem v uplynulém měsíci opakovaně měla na jazyku či ve svých poznámkách. Je to i svého druhu odpověď na otázku, kterou nyní často dostávám: Jak se máš/máte? Asi takhle...

A...	Amen	O...	oběd
B...	bohoslužby	P...	program
C...	COM	Q...	QR kódy
Č...	čaj	R...	respirátor
D...	děkuji!	Ř...	řečník
E...	emaily	S...	Stodůlky
F...	Fortna	Š...	šalina
G...	generace	T...	tramvaj
H...	hra	U...	ÚVN
Ch...	chyby	V...	vodící pes
I...	instalace	W...	wifi
J...	jak?	X...	xenofobie
K...	klíče	Y...	YouTube
L...	laskavost	Z...	zápisník
M...	mládež	Ž...	žízeň
N...	Nekostel		

Ať se nám v listopadu do osobních akrostichů nevece příliš mnoho slov z covidového slovníčku, ať slýcháme, vyslovujeme i čteme slova povzbudivá, hřejivá, inspirativní, ať máme dost času i příležitostí naslouchat slovům druhých, přeji sobě i vám, milí čtenáři Souterrainu.

Výtah z jednání staršovstva 7. 10. 2021

- Do konfirmační přípravy nastoupilo 7 dětí.
 - Do sboru byla přijata Šárka Knoblochová (ze Strašnic)
 - Staršovstvo vyjádřilo podporu vzniku samostatného sboru v Roztokách u Prahy.
 - Byla uzavřena kandidátka pro volby členů a náhradníků staršovstva. Máme 11 kandidátů, další bude možno navrhnout přímo na volebním shromáždění 7. 11. Medailonky kandidátů (s fotografiemi) do listopadového čísla Souterrainu soustředí do 20. 10. sborová sestra. Volební shromáždění již začneme ohlašovat.
 - Nedojde-li k výrazné změně epidemiologické situace, v rámci vracení se k normálu od listopadu omezíme četnost přenosů bohoslužeb na 2x měsíčně.
 - „Postání“ při kávě již s ohledem na počasí přesuneme dovnitř.
 - Mění se způsob přípravy ohlášek – s plným využitím možností internetu.
 - Chránovou sbírku 17. 10. věnujeme středisku Diakonie Praha na budování domu pro autisty, lze přispět také prostřednictvím sborového účtu, var. s. 3128.
 - P. Geier informoval o přípravě letošní sborové dovolené v Rakousku v prvním týdnu v červenci. Sboru bude v nejbližších týdnech rozeslána výzva k přihlášení se.
 - Účastníkům semináře pro učitele NŠ 6. 11. v Brně bude proplaceno vložné a cestovné.
 - Vánoční prodej Obchůdku jednoho světa se uskuteční 1. adventní neděli, obnoví se i jeho pravidelný prodej ve sboru.
 - 28. 11. odpoledne se uskuteční koncert Evangwingu.
 - Souhlas s přenocováním ve sboru dětí z Brna 22.-24. 11., rovněž účastníků supervizní skupiny 1.-2. 11. 2021.
 - Souhlas s konáním setkání kurátorů pražského seniorátu v Dejvicích 27. 11.
 - Souhlas s opatřením 4 ks nových razítek (dosavadní nevyhovují).
 - Hledáme nové zájemce o práci v Křesťanské službě.
- Již na výjezdním zasedání staršovstva v Bělči bylo schváleno:
- Zapojení farářky A. Jacobea do projektu Nekostel.
 - Účast obou farářek na kurzu pro kaplany v sociálních zařízeních, včetně úhrady kurzovního z prostředků sboru.

Poděkování za čtvrtstoletí služby

Sestra Jana Jasná je milou známou tváří našeho sboru. Kromě různých jiných angažmá ve sboru pracovala již od 90. let v křesťanské službě. Sloužila tak mnoha nemocným, osamělým a roznášela gratulace jubilantům. Nyní se rozhodla z důvodu ubývajících sil se se skupinou KS rozloučit a léta této dobrovolnické výpomoci tak oficiálně uzavřít. Milá Jano, za celý dejvický sbor ČCE Ti za Tvé věrné služby mnohokrát děkujeme! A přejeme Ti Boží požehnání na každém kroku i v dalších letech!

Farářky Magda Trgalová, Saša Jacobea a celý tým KS

Rozhovor

Sestra farářka Saša Jacobea odpovídala na otázky už v prázdninovém čísle Souterrainu v roce 2020, aby se nám představila. Dnes je od září naší farářkou a 3. října proběhla slavnostní instalace. A my se ptáme znovu:

Dobrý den, Sašo, jaký zažíváš podzim?

Je pestrý – doslova i přeneseně. Při cestách a občasných procházkách si užívám pohled na barevné stromy, pestrost je ale i v tom, jak potkávám nové tváře, objevuji ulice, místa, souvislosti... Chvillemi je pro mě ten podzim i studený, ještě jsem nestihla úplně vybalit podzimní a zimní oblečení.

Jak se Ti spolupracuje s Magdalenou? Jak jste si rozdělily práci ve sboru?

Jsem zvyklá pracovat s dalším farářem a jsem za tu možnost vděčná. Za Majdu tím spíš, dobře se nám spolu domlouvá.

Při dělení práce potřebujeme zohlednit spoustu věcí: naše osobní obdarování, poměr práce 2:1, který nám diktují úvazky, to, abychom se mohly občas vystřídat

(na biblické hodině, na mládeži, s dětmi, s konfirmandy) či v případě potřeby zastoupit,...

Můžeš nám představit i svou rodinu a hlavně svého manžela?

Mám staršího bratra, bydlí s partnerkou v Brně, stejně jako moji rodiče. Manžel Pavel je ze 4 sourozenců, dva bydlí stejně jako rodiče v jeho rodné Příbrami na Moravě, jedna sestra žije v Brně. Potkat se společně na Vánoce bude tedy opravdová výzva.

Pavel katolík, nevyrostl však ve věřící rodině a křest přijal v dospělosti. Ani jeden tedy nepocházíme z tradičně církevního prostředí a rozdílné vyznání nás netrápí. Pavel pracuje pro nadnárodní IT firmu, připojen na dálku do svého brněnského týmu z pracovny v bytě. Má na starosti plánování instalací bezpečnostních záplat do systémů.

Máme dohromady 4 kmoťrenky, dvě školačky a dvě dospělé ženy. Jinak k nám příležitostně patří pes – pečujeme o mladé vodící psy, dokud jsou ve výcviku. Teď máme bezpsí období, na přelomu listopadu a prosince by k nám však mohlo přijít další štěňátko. Tahle dobrovolnická práce nás baví, naplňuje a velmi obohacuje, psi nás toho hodně naučili.

Je něco, co Vás v Dejvicích překvapilo, zaskočilo nebo mimořádně potěšilo?

Překvapuje a zaskakuje mě pořád něco, ale myslím, že i já často někoho překvapím nebo zaskočím (smích). Podle mě je to tím, že teprve objevujeme, nač jsou zvyklí lidé ve sboru a nač jsem naopak byla zvyklá já. Za mě to však není nepřijemné, chvílemi spíš úsměvné.

Těší mě atmosféra při bohoslužbách. A otevřenost, s jakou ke mně lidé přistupují – zvláště u dětí to není žádná samozřejmost, mohly by mi dát pěkně „sežrat“ to, že jsem ve sboru nová a nedělají to.

Plánuješ v dohledné době v církvi i nějaké další aktivity mimo péči o náš sbor?

Staršovstvo souhlasilo s účastí Majdy i mě v kurzu pro kaplany v sociálních službách a s mým zapojením do projektu Nekostel, v jehož rámci budu spolu s Alexandrem Flekem jednou měsíčně připravovat experimentální bohoslužby pro hledající v Rock café.

Zůstaly mi nějaké celocírkevní funkce, jiné převeliké plány jsem si vesměs zakázala. Občas se neubráním nápadu, ale především toužím zblízka poznat sbor, okolí místa, kde se schází, potřeby lidí v něm i kolem něj.

Víme, že je velmi důležité, aby měl člověk nějaký čas jen sám pro sebe. Jak si rozvrhneš práci během týdne? Kdy budeš mít "úřední hodiny"? Kdy naopak chceš odpočívat?

Myslím, že chvíli potrvá, než si rozvrh „sedne“, zatím takto: úřední hodiny ve

sboru nejsou, volat je možné kdykoliv mezi 8. ranní a 22. večerní, pokud je zle, bolavo nebo těžko, kdykoliv. Pokud jsem na návštěvě nebo nějakém setkání, mobil nezvedám, volám ale zpět, jakmile to jde. Jako volný den jsem si se staršovstvem domlouvala středu – častěji ji budu trávit v Brně. A tak trochu k nepoužití bývám v neděli kolem poledne (někdy i odpoledne), to jsem zralá leda na společný oběd nebo kávu, procházku, návštěvu. Porady je lépe plánovat na jindy.

Při jaké činnosti si nejlépe odpočineš?

Při dlouhé procházce nebo při sportu, to se pro svou malou ohrabanost nemohu soustředit na nic jiného než na vykonávaný pohyb a všední starosti jdou stranou. Také ráda vařím či pečů, těší mě ten proces. A když s námi zrovna bydlí pes, se psem.

Je něco, na co se obzvlášť těšíš, nebo čeho se obáváš?

Na společné zážitky, třeba na tábor, na sborovou dovolenou, ale i na ty neplánované, všednější. A moc se těším na sváteční bohoslužby, na to, jak budeme slavit Vánoce, Velikonoce,...

Co se obav týče mám jich vždycky pytlík do zásoby. Chrástí v něm třeba obava z přehnaných očekávání či nedorozumění. Chvillemi i obavy o to, co se sbory (nejen tím dejvickým) udělá to podivně vleklé pandemické období. Ale nechci se tím nechat nějak brzdit v radosti z příchodu do Dejvic a z toho hezkého, co jsem tu zatím mohla zažít.

- ptala se redakce.

Z instalace

Foto: J. Hlavsa

Jak žijeme:

bratr Dušan Čurda

Po třech ženách jsem se rozhodla oslovit muže, dlouholetého člena našeho sboru, bratra Čurdu, který s mou prosbou o rozhovor souhlasil. Bylo to příjemné odpoledne. Výprávění bratra Čurdy bylo zajímavé i z hlediska historie našich národů – Čechů a Slováků.

Z jaké rodiny pocházíte a kde jste se narodil?

Narodil jsem se v Trnavě na Slovensku v roce 1929 z českých, resp. moravských rodičů. Táta rodák z Dukovan, z tradiční moravské katolické rodiny, narozen v r. 1894. Po maturitě na průmyslové škole v r. 1914 byla vyhlášena válka, dostal se na ruskou frontu, vstoupil do legií a domů se vrátil až v roce 1921. V legiích se setkal s řadou evangeliků, především s generálem Milanem Rastislavem Štefánikem, synem evangelického faráře, který udělal na tatínka veliký dojem a rozhodl se proto konvertovat k evangelické církvi. Také byl typickým následovníkem masarykovských idejí.

Po návratu z války mu nabídli zaměstnání u Československých drah - organizoval spojení a byl přednostou zásobárny na západním Slovensku.

Maminka - učitelka, pocházela z moravské rolnické rodiny, také katolička.

Po mém narození mě rodiče dali pokřtít v evangelickém kostele v Trnavě. Do školy jsem začal chodit na Slovensku.

Kdy a za jakých okolností jste se vrátil zpět do Čech?

V roce 1939 museli Češi ze Slovenska odejít a tátu přeložili do Přerova. To jsem končil pátou třídu obecné školy a pak jsem nastoupil do gymnázia.

V Přerově jsem prožil nacismus, někteří naši kantoři byli popraveni. Gestapo zatkl taky tatínka na základě udání slovenských lůdáků. V roce 1944 jsem v Přerově zažil nejdramatičtější okamžik mého života. Stál jsem na balkoně a počítal bombardéry, když kousek ode mne dopadla bomba. Měl jsem štěstí, zachránilo mě zábradlí balkonu, byl jsem jen trochu poškrábaný.

V Přerově byl evangelický sbor vedený farářem Pokorným a já jsem se spřátelil s jeho syny Joelem a Janem. Vážím si toho, že jsem se dostal do sboru v Přerově, protože to byl živý sbor. Farář Pokorný tam přišel z Borové u Poličky.

Jak jste se do Borové u Poličky dostal Vy?

V roce 1971 mi přišel říct Jan Pokorný (v té době už nejen můj přítel, ale také kolega z VŠCHT), že v Borové někdo prodává chalupu. Měl jsem zájem a na jeho doporučení jsme si tu chalupu pořídili. Od té doby se nám stala tato malebná obec ve východních Čechách druhým domovem. Chalupu jsme spolu s manželkou mnoho let zvelebovali. Péči o chalupu převzal náš syn Jan, zatímco dcera Marie má už více než deset let pronajatý na borovské evangelické fary byt, který byl dlouhodobě neobsazený. Jezdí tam skoro každý víkend. Společně s ní jsme věnovali několik let mapování zajímavé historie této fary a jejímu dokumentování. Kostel a fara pocházejí z doby krátce po vydání Tolerančního patentu. Zatímco kostel si zachoval svoji původní „toleranční“ podobu z r. 1783, fara prošla začátkem 20. století zdařilou stavební úpravou za působení faráře

Vladimíra Čecha, který byl také spolu se svojí manželkou Gabrielou organizátorem bohatého kulturního života. Poslední období svého krátkého života strávil na faře malíř Herbert Masaryk, syn budoucího prezidenta T.G. Masaryka a žák Antonína Slavíčka. Okolní krajinu i tváře sousedů zachytil na řadě kreseb a maleb, které se z tohoto období zachovaly jak v soukromých sbírkách, tak v Národní galerii. Krátce po jeho smrti počátkem roku 1915 začíná faru v Borové navštěvovat rodák z blízké Poličky, hudební skladatel Bohuslav Martinů. Jeho četné návštěvy až do konce I. světové války jsou zachyceny nejen na mnoha fotografiích, ale našly odraz také v jeho díle – ať už přímo v názvech skladeb nebo jako zdroj motivů pro jeho kantátu Česká rapsodie, ve které zachytil vzpomínku na protestantské písně z borovského kostela.

Jak pokračovalo Vaše studium a jak jste se seznámil s Vaší manželkou?

Nejdřív jsem studoval na Vysoké škole zemědělské v Brně. Tatínek mé maminky měl statek na Žitném ostrově, po válce ho dědečkovi vrátili a já jsem měl na statku hospodařit. Proto studia v Brně, směr potravinářský. Diplomovou práci jsem dělal u prof. Kyzlinka, kterého povolali do Prahy na VŠCHT a on si mě vzal s sebou. Na škole jsem zůstal, udělal jsem si docenturu. Protože jsem nebyl ve straně, profesuru jsem mohl získat až po roce 1989, kdy jsem byl také vedoucím katedry. Poté jsem tam až do penze učil.

Na VŠCHT jsem se seznámil i se svou budoucí manželkou, která tam také studovala. Já jsem tehdy už přednášel jejímu ročníku. V deseti letech přišla za heydrichiády o tatínka. Byla katolička s kladným vztahem k evangelíkům. Byli jsme spolu od roku 1959, celkem 48 let. Vzpomínám na ni s vděčností.

Kdy jste začal chodit do dejvického sboru?

Protože VŠCHT byla v Praze 6, dostal jsem se do dejvického sboru, asi od roku 1960. Nesmírně si vážím bratří a sester, kteří ve sboru působili a působí. Zažil jsem bratra faráře Čapka, Henycha a všechny další, kteří v dejvickém sboru působili.

Co mi řeknete závěrem?

Srovnávám životy mého tatínka, můj a životy mých dětí. Je to nesrovnatelné. Různé generace se dostávaly do různých situací. Tatínek prožil první světovou válku, já druhou, maturoval jsem už po válce, v r. 1948 a moje děti už jezdily svobodně po světě. Tatínkovi se líbily slovenské a moravsko – slovácké písně a já jsem tu lásku k písním zdědil. Ze zpěvníku mám rád píseň Radujme se vždy společně...

Děkuji za rozhovor.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Kandidáti do staršovstva 7. 11. 2021

„Na čem mi ve sboru záleží“

**Pavel
Geier**

48 let, povoláním architekt.

V našem sboru jsem vyrostl a byl pokřtěn.

V posledních pěti letech jsem také měl tu čest být jedním z presbyterů.

Rozhodl jsem se kandidovat znovu, abych mohl pokračovat v práci, kterou se snažím sboru přispět především z titulu své profese.

**Filip
Hanuš
Härtel**

Ve sboru mi záleží především na společném pěstování otevřenosti. Mezi všemi generacemi.

Sestry a bratry s odlišnými názory, hodnotami a očekáváními. A především v otevřenosti různých cest k tomu, jak hledat Základ a Smysl toho všeho našeho mravenčení. „Hleďte především Boží království, vše ostatní vám bude přidáno“.

**Petr
Hejl**

Jsem rád, že mohu opět kandidovat do staršovstva a že budu moci spolupracovat a pomáhat našim novým farářkám, pakliže budu zvolen.

V minulých obdobích jsem se ve sboru mimo jiné staral o technické zázemí fungování sboru.

Dále budu rád pomáhat k šíření evangelia mimo prostory našeho sboru.

**Eva
Henychová**

Na čem mi ve sboru nejvíc záleží?

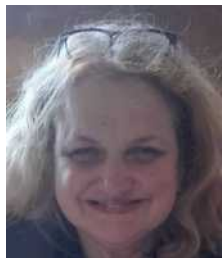
Prála bych si, aby byl sbor místem setkávání lidí, kteří nemusí mít na vše stejné názory, ale jsou schopni se vzájemně respektovat a na důležitých věcech se domluvit. Aby byl místem podnětným i bezpečným zároveň.

**Daniel
Heller**

Narodil jsem se na začátku padesátých let 20. století do evangelické rodiny, ale nepatřím do žádného tradičního evangelického rodu.

Vystudoval jsem obor psychologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a pak pracoval v Psychologickém ústavu Československé akademie věd a po změně společenských poměrů začal učit na několika vysokých školách. Do dejvického sboru jsem se přihlásil, když jsme se v létě 1991 do Dejvic přestěhovali. Na podzim jsem poprvé kandidoval do staršovstva a za 30 let jsem se postupně stal konventuálem, synodálem a v roce 2019 seniorátním kurátorem pražského seniorátu. Ale práce v církvi pro mne znamená především aktivní život ve vlastním sboru, takže kromě práce ve staršovstvu např. zpívám tenor v Našich Pěvcích, učím v Nedělní škole, hraji v Dejvickém Evangwingu.

**Martina
Jílková**

Pocházím ze šumperského sboru ČCE. V osmnácti jsem vyrazila do „světa“. Po narození dětí jsme zakotvili ve sboru v Dejvicích.

Povolaním jsem učitelka na základní škole.

V našem sboru mám v péči kuchyňku a podobné záležitosti s tím spojené. Práci ve staršovstvu vnímám jako zodpovědnou práci pro sbor. Blízká mi je pomoc lidem ze znevýhodněného sociálního prostředí.

**Tomáš
Najbrt**

Záleží mi na bohoslužbách a setkávání sborového společenství, zajímá mne liturgie a hudba. Zároveň je pro mne důležité, aby se naše aktivity mohly otvírat i ven z kostela, při ekumenických a dalších příležitostech. Rád bych, aby mohlo evangelium znít i mimo naši modlitebnu srozumitelným způsobem. A k tomu je třeba podporovat náš duchovní a modlitební život...

**Jan
Petříček**

Na našem sboru mi záleží a proto jsem, přiznávám, ne s úplně lehkým srdcem, přijal kandidaturu s vědomím, že by se člověk neměl vyhýbat přijmutí dílu zodpovědnosti za to, na čem mu záleží. Jsem jedním z hospodářů a vypravěčů nedělníky a počítám s tím i do budoucnosti.

**Marta
Študentová**

Je těžké odstříhnout práci sborové sestry a presbyterky, prolíná se.

Pro mne je důležité, aby pro všechny generace byl náš sbor domovem, aby v něm vanul Hospodinův duch, dveře byly otevřené pro příchozí, hledající, i pro ty ostýchavé.

Mezigenerační porozumění, ekumena, mezináboženský dialog, služba potřebným a RADOST.

**Věra
Tichá**

Přiznám se, že jsem byla rozhodnutá do staršovstva na dalších 6 let už nekandidovat. Důvodů k tomu bylo několik, jeden z těch podstatných bylo i to, že po ukončení/utlumení našich pracovních úvazků jsme se s manželem poněkud více rozkročili mezi Prahou a úrodným polabským krajem na Mělnicku.

Zviklal mě náš říjnový presbyterský pracovní výjezd do Bělče, jehož program, který vyžadoval naši aktivní účast a hledání formulací ke konkrétním otázkám našeho sborového života, nám pootevřel dveře k nahlédnutí do blízké i vzdálenější budoucnosti církve. Nevíme, co všechno nás čeká, ale tušíme, že příští desetiletí bude i pro náš dejvický sbor hodně zásadní.

A co mi leží na srdci? Abychom to zvládli podle výzvy apoštola Pavla do Efezu (5, 16-17), kam napsal: „... nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně“.

**Robert
Zika**

Jsem ve sboru krátce a členem jsem se stal teprve nedávno, nicméně kandidaturu jsem přijal a rád bych se podílel na chodu sboru, kde to bude potřeba.

Nejdůležitější je dle mého názoru vytvářet přátelské a otevřené společenství, kde se lidé nebojí svobodně se vyjadřovat své pocity a názory nejen o Bohu, ale i o běžném životě, o politice, kulturních zážitcích, přírodě, sportu atd.

Je třeba usilovat o vzájemný respekt, aby byla ve sboru zachována pluralita a názorová bohatost, kreativita, a myslím, že to je třeba dále rozvíjet na všech úrovních sborového života – od nedělní školy po biblické, křesla pro hosty a setkávání nejrůznějších skupin. Mám pracovní zkušenosti z nejrůznějších úrovní vzdělávání moderování diskusí na nejrůznější témata, organizování mítinků, konferencí, symposií, psaní zápisů, koordinací voleb do různých grémií, přípravou mezinárodních dohod a vytváření konsensu. Mimo to mám rád různé typy outdoorových a sportovních aktivit. Pokud by byl ve sboru zájem, mohl bych organizovat nějaké výlety, táboření nebo sportovní nebo kulturní program.

Oslava v Libštátě

V neděli 17. října se v Libštátě uskutečnila úctyhodná a dosti ojedinělá akce. Byla to oslava 240. výročí Tolerančního patentu a s ní spojené odhalení pomníčku na připomenutí této události. Z dejvického sboru se oslavy účastnili manželé Cihlovi a J. Mašek.

Program začal shromážděním v evangelickém kostele, kde měl Petr Hudec přednášku o vývoji náboženské situace v naší zemi v době od vzniku České konfese koncem 16. století až do vydání Tolerančního patentu a následného procesu přihlašování se k jednomu z povolených vyznání, augsburskému (luteráni) nebo helvetskému (kalvinisté). Připomněl i těžké podmínky života skryté církve.

Následně jsme se shromáždili na farní zahradě okolo pomníčku z dílny Jindřicha Beneše. Je z místního růžového pískovce a představuje pootevřenou knihu a na ní stojící kalich. Po vlastním odhalení si opět vzal slovo Petr Hudec. Poděkoval všem, kteří se na vzniku pomníčku podíleli, zejména staršovstvu místního sboru, které o jeho vybudování rozhodlo. V krátkém proslovu připomněl autora tohoto evangelického symbolu, Jana Végha, prvního potolerančního pastora v Libiši. Přečetl Véghovo vysvětlení, jak stojí na začátku farní kroniky libišského sboru: *Kalich na pečeti církevní vyobrazuje navrácení nám při Svátosti*

Večeře Páně kalicha Páně, kteréhož jsme byli před svobodou svědomí našeho zbaveni. Pročež nyní zpívati můžeme z Žalmu 16, 5 „Hospodin jest částka dílu mého a kalicha mého, ty zdržuješ los můj“. Kniha pod kalichem stojící představuje Zákon Páně, jehož nyní svobodně užívati můžem, kterýžto Zákon Páně čisté slovo Boží v sobě obsahující má býti jedině Pravidlem Víry i náboženství, života i obcování našeho, a též celé naší rozumné služby a pocty Boží, na to se směřuje s Žalmem CXIX, 174 „Toužím po spasení tvém, Hospodine, a Zákon tvůj jest rozkoš má“. Na závěr venkovního postání členové staršovstva střídavě četli jména prvních přihlášených evangelíků, potomci některých z nich stále v Libštátě a okolí žijí.

V 16 hodin následoval koncert skupiny MRTVEJ (Miloš Rejchrt, Tomáš Molnár, Rostislav Tvrdík). V mezičase i dlouho do večera bylo k mání bohaté občerstvení, během kterého jsme měli příležitost k rozhovorům nejen s Abigail a Petrem Hudcovými, od kterých vyřizujeme srdečné pozdravy.

Jana Cihlová, Jan Mašek

Kronika Pěvců

Část 5.: Bern 2001: Sir David Wilcocks a Paul Leddington Wright

Využil jsem jednu z přestávek a vyrazil mezi lid. Program festivalu vytištěný na křídovém papíru, který jsme dostali hned první den, se mi zdál jako suvenýr příliš čistý. Usoudil jsem, že by nebylo špatné, kdyby mi jej některé významné osobnosti festivalu „počmárali“. Jak jsem po chvíli zjistil, moje právoplatná švagrová Jiřina, jinak Jiřinečka měla stejný nápad. Inu, jak už to u příbuzných

bývá. Čekali jsme tedy společně. První naší obětí se stal jeden ze dvou britských klavíristů a vzápětí se nám zvětšil i jeho „stájový kolega“. Každý ode mne dostal bloček s místem konání festivalu, mojí adresou a jako premií pohled Prahy. Jiřina jim na oplátku podala vysvětlení, proč je na bločku datum 19. 6., když vlastní festival začínal až o den později. Některým jedincům, pro které nebyl problém přečíst z listu noty různých hodnot a ještě k tomu neignorovat křížky nebo „béčka“, působilo komplikace přečíst bezchybně moje jméno. Nebudu nikoho jmenovat, protože šlo o oba hlavní dirigenty. Velice nás oba těší, že jsme o čtyři autogramy těžší.

Čestmír Muzikář

Křeslo pro hosta

Ve čtvrtek, 16.9.2021, jsem po dlouhé době osobně zavítal na Dejvické křeslo pro hosta. Hostem byl Pavel Dobrovský, který již mnohokrát promítal fotky ze svých zahraničních cest. Tentokrát však přišel jako editor časopisu ABC, lidově řečeno „Ábíčko“. Časopis ABC je vědecko-technický časopis pro děti, který se snaží popularizovat především přírodní vědy. Vychází již od roku 1957 a cílí na chlapce i děvčata ve věku od 10 do 15 let.

Pavel nám s nadšením vyprávěl, jaké to je každých 14 dní pracovat na novém vydávání časopisu, což obnáší vymýšlení nových článků, sbírání zdrojů, provádění rozhovorů s odborníky na daná témata, vytváření vystřihovánek a další činnosti. Dnešní práce vydávání ABC je těžší než dříve,

protože veliké množství jiné zábavy je dostupné na internetu nebo například při hraní počítačových her, které právě mladé lidi zaujmou velmi snadno a rychle. I přesto se redakci daří své čtenáře přitáhnout k časopisu ABC díky snaze zachovat hodnoty a ducha časopisu. Pavel nám mimo jiné na ukázkou také přinesl

mnoho výtisků starých ABC, ty nejstarší až z 50. let minulého století.

Osobně mě velmi pobavilo, že grafické zpracování bývá v některých měsících temnější a smutnější, a v některých měsících barevnější a veselejší. Když se redakce časopisu snažila zjistit čím to je, zjistila prý, že grafický editor zrovna procházel těžkým obdobím nebo se mu naopak v životě dařilo. □ □

Myslím si, že přednáška zaujala i mnoho dospělých, kteří s úsměvem přikyvovali a vzpomínali na své dětství strávené právě s „Abíčkem“.

Michael Heller

Návštěva Rumburku aneb nepřestávám děkovat

Každý pracovní den dostávám krásná zamyšlení od Filipa Šimonovského, který téměř 20 let pracoval jako kazatel v evangelickém kostele v Rumburku. Čerpám z nich, jsou pro mne očistnou lázní, povzbuzením, vzpruhou do nového dne. A také inspirací. Přináší mi obrovský pocit souznění a jsou mi laskavým a moudrým průvodcem všedních dní.

V září jsem se rozhodla Rumburk navštívit. Přilákaly mě sem Loretánské slavnosti a oslava 340 let výročí příchodu Liechtensteinů do města. Jela jsem busem z Prahy v pátek 10. září a do města jsem dorazila lehce po sedmé večer. Na zastávce Bytex v centru Rumburku se pohybovalo jen pár romských spoluobčanů, kteří mě přivítali po svém. Jejich hlasitý výkřik „P...čó“ mě spíše rozesmál. Řekla jsem si: „Jiřinko, vítej v Rumburku.“

Miluju tyhle cesty. Jet sama do míst, která toužím poznat, prozkoumat, zažít. K Rumburku mě navíc váže vzpomínka na koncert Našich pěvců, kde zpívám v altové sekci již mnoho let. Konal se 29. 5. 2004 v kostele sv. Vavřínce u rumburské Lorety a jeho výtěžek šel na opravu evangelického kostela, který rok před tím vyhořel.

Tento kostel je nyní krásně opravený a hrdě se tyčí nad Krásnolipskou ulicí. Kousek za ním jsem sehnala ubytování v privátu. Přála jsem si moc kostel navštívit, ale podle informace z internetu se konají bohoslužby jen 1. a 3. neděli v měsíci. Filip měl být mimo město, tak jsem si nedělala naděje, že kostel uvidím i zevnitř. Tak kráčím večer s kufříkem kolem kostela a zahlédnu nejdříve světlo a pak i lidičky. A poté zaslechnu hudbu. A tak jsem vstoupila do prostor, které jsem toužila spatřit, a doprovodem mi byla folková skupina Hromosvod. Jupí!

Na druhý den jsem vyrazila na zámek. Tedy spíše do školy, která bývala zámkem. Někteří místní ani netuší, že tu mají zámek. Na svoji opravu teprve čeká. Připravený barokní program včetně barokních tanců a muziky lidiček v barokních kostýmech jsem si náležitě užila.

Poté pokračoval program v Loretě. Bohužel počasí nepřálo a kvůli dešti se program odehrával převážně v ambitech. Na druhou stranu, na stěnách fresky, malé oltáře v nárožích, no nebyla to špatná kulisa. Ale harfový koncert konaný přímo v Loretě byl pro mě vrcholem. Loretu jsem navštívila s pražskými historiky už dvakrát, ale v doprovodu královského hudebního nástroje je silný duchovní prožitek zaručen. A říká se také, že zvuk harfy léčí.

Také další koncert v kostele sv. Vavřince, kde jsme před 17 lety zpívali, jsem ocenila. Zvuky varhan a trubky byly čarovné.

V neděli jsem vyrazila busem do Filipova. Je to místo jen malý kousek od německých hranic a pyšní se novorománskou poutní bazilikou Panny Marie Pomocnice křesťanů proslulou svými zázraky uzdravení. Byla jsem jediná v busu a těch asi 5 stanic do Filipova jsem si s řidičem povídala. O víře, o místní komunitě nepřizpůsobivých. Řidiče inspiroval k otázkám můj cíl cesty a mě zase můj úvodní zážitek s pokřikujícími Romy. Myslím, že jsme si vzájemně porozuměli a něco si předali. Když jsem se vracela busem zpět, stejný pan řidič mě vítal jako starou známou. Potřebovala jsem jet jen jednu zastávku, abych nemusela s bolavým kolenem šlapat do kopce nezázivný kus po silnici. Pan řidič nejen že nechtěl za ten malý úsek platit, ale ještě mě odvezl až k začátku lesa, kde již začínala modrá turistická do Rumburku. A popřál mi šťastnou cestu. Není to krásné?

Vstoupila jsem do lesa a hned tři praváci. A pak další. A hele - křemenáči, kozáci! Štěstí a radost vypadají různě, já oboje zažívám v mnoha podobách. Ještě že nosím s sebou látkovou tašku. Přála jsem si získat v Rumburku lepší nádobu na odvoz hub do Prahy a podařilo se. Darovala mi ji servírka v místní pivnici. Ta přání se plní za pochodu. Kéž by si člověk uměl správně přát.

Došla jsem do privátu pro kufřík a laskaví ubytovatelé mně uvařili kávu a nabídli domácí roládu. A já se raduji, že potkávám samé hodné a laskavé lidi.

Toužím je také obdarovat, věnuji jim křemenáče, ty na své výpravě v lese nenašli. A navrch prozrazují loviště.

Takto příjemně a požehnaně strávený víkend neberu jako samozřejmost. Raduji se z každého setkání, dobrého slova, vzájemného poučení, povzbuzení, pohlázení po duši. A nepřestávám děkovat.

Jiřina Muzikářová

O ztročené vůli

Když na mne byla řada pobožnosti na staršovstvu, přemýšlela jsem, co budu číst. Doma mám životopisnou knihu o Lutherovi Brat Martin, kterou jsem kdysi dostala od bratra faráře Henycha. Ještě z časů, kdy jsem se připravovala ke confirmaci, jsem si pamatovala z děl Martina Luthera jeho 95 tezí, Malý katechismus, možná bych si vzpomněla ještě na něco dalšího, nakonec mě zaujala kniha s názvem O ztročené vůli, která byla do českého jazyka vůbec poprvé přeložena až v roce 2019. Zjistila jsem, že toto dílo Martin Luther napsal v r. 1525 jako odpověď Erasmu Rotterdamskému na jeho pojednání O svobodné vůli, napsané v r. 1524.

Erasmus Rotterdamský, nar. 28. 10. 1466 - 12. 7. 1536, byl holandský učenec, augustiniánský řeholník, později po vysvěcení se stal knězem. Studoval v Paříži, kde získal doktorát z teologie, procestoval Evropu. Patřil mezi nejvlivnější

představitele evropského humanizmu. Stejně jako později Lutherovi, šlo mu o reformaci církve. Nakonec se ale nechal přesvědčit o tom, že skutečné reformaci římské církve prospěje, když se postaví proti Lutherovi.

Martin Luther, nar. 10. 11. 1483 - 18. 2. 1546, katolický kněz, německý teolog, univerzitní profesor a reformátor, zakladatel luteránství. Studoval filozofii, poté vstoupil do augustiniánského kláštera v Erfurtu, v r. 1507 vysvěcen na katolického kněze, o pět let později se stal doktorem teologie. Na univerzitě ve Wittenbergu přednášel filozofii, později i teologii. Při studiu Bible Luther došel k závěru, že ze svých skutků nemůže být nikdo nikdy zachráněn, protože člověk je zachraňován pouhou milostí Boží skrze víru v Ježíše Krista. Rozpor mezi Lutherovým svědomím, vycházejícím z hluboké znalosti Bible a tehdejších oficiálních učením a praxí církve ho nakonec přivedly k uveřejnění 95 tezí proti odpustkům na dveře wittenberského kostela. Stalo se tak 31. října 1517. Byl to seznam návrhů určených pro akademickou diskusi.

Luther zpočátku neusiloval o založení nové církve, ale o reformaci na základě pěti reformačních zásad: 1. Sola gratia – Boží milost je dar, 2. Solus Christus – dárcem spásy člověka je jedině Kristus, 3. Sola scriptura – autorita Písma je vyšší než autorita církve, 4. Sola fide – člověka ospravedlňuje jeho víra, nikoli dobré skutky a 5. Soli Deo gloria – Pouze Bohu sláva. Tyto zásady prostupují celým jeho životem.

Lutherova kniha O ztročené vůli je rozdělena do několika částí. Z nich nejpodstatnější jsou tři: je to kritika předmluvy, kterou napsal Erasmus ke své vlastní knize O svobodné vůli, zhodnocení této Erasmovy knihy a Lutherův výklad k biblickému učení o ztročené vůli.

Luther rozebírá jeho argumenty a vytýká mu zlehčování otázky svobodné vůle člověka. Když je pro Erasma svobodná vůle nepodstatná, proč tedy věnoval tolik úsilí na to, aby její existenci dokazoval? Postupně odkrývá, že Erasmus nerozumí Písmu a nepřemýšlí duchovně, ale tělesně a tím staví na špatných základech. Důkladně podrobuje prozkoumání a rozebírá každou Erasmovu pasáž citovanou z Písma.

V druhé části Luther sám vysvětluje své důvody, které ho vedly k učení o lidské vůli, která je ztročená hříchem. Jeho argumenty o ztročené lidské vůli jsou z Písma a biblické teologie. Začíná u hříšnosti člověka. *Písmo učí, že Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí (Ř 1, 18). To samo o sobě svobodnou vůli vylučuje. Žádný člověk není schopen naplnit požadavky zákona. Nikdo není tak svobodný, aby mohl ze své vůle a ze své síly žít svatě a spravedlivě.*

Zastavme se na chvíli u pojmů „svobodná vůle“ a „ztročená vůle“ v knihách Erasma Rotterdamského a Martina Luthera. V mé rodné slovenštině zní překlad

názvu Lutherova spisu „O neslobodnej vôli“. Výraz „zotročená“ v českém překladu Ivany Kultové z latinského originálu se mi však jeví jako příhodnější, protože hříšný člověk slouží d'áblu, čímž se stává jeho otrokem a z hlediska Bible a samozřejmě i Luthera jsme všichni hříšní, protože si všichni neseme hřích po Adamovi a Evě. Taky v Římanům kap. 3 verše 20 – 26 apoštol Pavel píše: „Vždyť ze skutků zákona nebude nikdo před ním ospravedlněn, neboť ze zákona pochází poznání hříchu. Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.“

O víře v Boží spravedlnost v jeho jednání s lidmi
(úryvek z této části knihy)

Možná vám působí neklid pomyšlení, že je obtížné hájit laskavost a spravedlnost Boha v odsouzení nehodných lidí, totiž bezbožníků. Narodili se v bezbožnosti, a proto si nedokážou žádným způsobem poradit, jak na to, aby bezbožní nebyli a vyhnuli se odsouzení. Nevyhnutelností své přirozenosti jsou hnáni do hříchu a zahynutí, jak praví Pavel (Ef 2,3) „*I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní*“. Vždyť sám Bůh je takovými stvořil ze semene pokaženého hříchem jediného Adama. Zde je třeba mít v úctě a vážnosti Boha, který tak přelaskavě jedná s lidmi, jež ospravedlňuje a zachraňuje, ačkoli toho naprosto nejsou hodni. Ostatek musíme přenechat jeho božské moudrosti, ve víře, že je spravedlivý, i když nám připadá nespravedlivý. Kdyby totiž jeho spravedlnost byla taková, že by ji bylo možno na základě lidského chápání považovat za spravedlivou, nebyla by vůbec božská a ničím by se nelišila od spravedlnosti lidské. Poněvadž je však Bůh pravý a jediný, a tudíž zcela nepochopitelný a nedostupný pomocí lidského rozumu, je dokonce nutné, aby i jeho spravedlnost byla nepochopitelná. Podobně i Pavel prohlašuje ve svém zvolání „*Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti a vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!*“ (Ř 11, 33).

Nad'a Sleziaková

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 21. 11. 2021.

Číslo vyjde 28. 11. 2021.

Obsah čísla:	
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Poděkování za čtvrtstoletí služby.....	3
Rozhovor.....	3
Z instalace.....	5
Kandidáti do staršovstva 7. 11. 2021.....	9
Oslava v Libštátě.....	12
Kronika Pěvců.....	13
Křeslo pro hosta.....	14
Návštěva Rumburku aneb nepřestávám děkovat.....	15
O ztročené vůli.....	17
Kalendář na listopad 2021	20

Kalendář na listopad 2021

Bohoslužby	7.11. VP	M. Trgalová, volba staršovstva
9:30 on-line na		14:30 ordinace G. Ďurašková, Horní Čermná
http://dejvice.evangnet.cz/ line-vysilani	14.11.	A. Jacobea
	21.11. rodinná	A. Jacobea
	28.11. VP, 1. adventní	A. Jacobea
	5.12.	D. Páleník

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

<https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsO12t18Ik-Fw>

Konfirmandi (11+)	pátky 15:30 – 16:30
Náboženství děti (5-11)	pátky 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	7. 11. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 4. 11. a 18. 11. 9:30. – 11:30
Nedělníci	neděle po bohoslužbách dle dohody
X-cátníci	úterý 9. 11. (účast na ekumenických bohoslužbách)
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	19. 11. v 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	---
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	11. 11. v 9:30 téma: slavení šabatu
Křeslo pro hosta	25. 11. od 19:00, host: Martin Prudký
Staršovstvo	4. 11. v 19:00
Ostatní	schůzka učitelů NŠ 28. 11. v 10:45 – 12:00 v místnosti NŠ sborový oběd: 21. 11. (dle covid situace) zkouška vánoční divadlo: 26. 11. 15:00 – 17:00

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední nedělí předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raděna 12, 161 00 Praha 6 – Libeč, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103